

Anul XV, Nr. 381

17 iulie 2022

Duminica a V-a după Cincizecime
-a Sf. Părinți de la Sinodul IV ecumenic-

Parohia Vovidenia Galați

-buletin duhovnicesc bilunar-

ISSN 2734 - 892X ISSN - L 2734 - 892X

**2022: Anul omagial al rugăciunii în
viața Bisericii și a creștinului și Anul
comemorativ al sfinților isihaiști
Simeon Noul Teolog, Grigore
Palama și Paisie de la Neamț**

Evangelhia Duminicii a V-a după Pogorârea Sfântului Duh

„Fiule Tit, vrednic de crezare este cuvântul și voiesc să adeverești acestea cu tărie, pentru ca aceia care au crezut în Dumnezeu să aibă grijă să fie în frunte la fapte bune. Că acestea sunt cele bune și de folos oamenilor. Iar de întrebările nebunești și de înșirări de neamuri și de certuri și de sfădirile pentru lege, ferește-te, căci sunt nefolositoare și deșarte. De omul eretic, după întâia și a doua muștrare, depărtează-te, știind că unul ca acesta s-a abătut și a căzut în păcat, fiind singur de sine osândit. Când voi trimite pe Artemas la tine sau pe Tihic, sârguiește-te să vii la mine la Nicopole, întrucât acolo m-am hotărât să iernez. Pe Zenas, cunosătorul de lege, și pe Apolo trimite-i mai înainte, cu bună grijă, ca nimic să nu le lipsească. Să învețe și ai noștri să poarte grijă de lucrurile bune, spre treburile cele de neapărată nevoie, ca ei să nu fie fără de roadă. Te îmbrățișează toți care sunt cu mine. Îmbrățișează pe cei ce ne iubesc, întru credință. Harul fie cu voi cu toți! Amin“.

(Tit III, 8-15)

DESPRE RUGĂCIUNEA LA VREME DE SECETĂ

„Pentru că îndemnul la rugăciune pentru ploaie a declanșat mult amuzament prin acest superb spațiu virtual, să vă spun cum înțeleg eu problema. În primul rând, e bine de amintit că rugăciunea la vreme de secetă nu este un act magic. Nu ne propunem să manipulăm vremea cu Molitfelnicul, ca și cum am avea un controller de PlayStation 😊 Nu mi-l pot închipui pe Dumnezeu evangheliei că iubește diferențiat, umplând fântânelor cu apă prin cătunele din Moldova, în timp ce pe copiii din Africa de Sud îi lasă să bea apă murdară din băltoacele formate pe urmele roșilor de camion. În al doilea rând, acest tip de rugăciune se fundamentează pe viziunea (1) teologică și (2) antropologică asupra realității.

1) Din punct de vedere teologic, noi credem și mărturisim, așa cum ne învață Scriptura, că Dumnezeu „îmbracă cerul cu nori“ (Psalm 146:8), îi ridică „de la marginile pământului“ (Ieremia 10:13), îi umple boierește cu apă (Iov 37:11), iar prin voința Sa aceștia „picură rouă“ (Pilde 3:20). El este Cel care „dă ploaie la timp“ (Levitic 26:4), atât „peste cei dreți cât și peste cei nedreți“ (Matei 5:45) și tot El „încuie cerul“ (II Cronici 6:26) din cauza fărădelegilor poporului. Asta ne spune Biblia: Că, pe de-o parte, toate sunt în mâna lui Dumnezeu, iar pe de altă parte, noi îi putem cere tot ceea ce e de trebuință vieții, inclusiv ploaie pe timp de secetă: „Cereți de la Domnul ploaie la vreme, ploaie timpurie și târzie. Domnul scoate fulgerele și trimite ploaie; El dă omului pâinea și dobitoacelor iarba“ (Zaharia 10:1).

2) La nivel antropologic, teologia ortodoxă arată că toată dezordinea cosmică se datorează omului, care și-a abandonat vocația sa de preot și împărat al creației. „Dumnezeu, scrie Sfântul Maxim Mărturisitorul, a introdus între făpturi drept cel din urmă pe om, ca o legătură naturală [syndesmos physikos] ce mijlocește prin părțile sale între extremitățile universului și aduce în sine la unitate cele despărțite după fire printr-o mare distanță“ (Ambigua 43). Așadar, omul este un inel de legătură dintre Creator și creație. E, dacă vreți, un fel de oglindă înclinată cu dublu sens: de jos în sus și de sus în jos. În dimensiunea sa preotească, omul sintetizează lauda tăcută a creaturilor și o înalță spre Dumnezeu ca ofrandă liturgică, iar prin vocația sa regală transmite în lume bunătatea, frumusețea și dreptatea lui Dumnezeu.

Ca să nu lungesc vorba: atunci când ieșim pe dealuri și câmpii cu icoane și prapuri rugându-ne pentru ploaie, noi nu facem altceva decât să reactualizăm această vocație a omului ca syndesmos - legătură între cer și pământ. Numai prin recuperarea acestei misiuni sacerdotale și împărătești, întreaga creație, care acum suspină și se zbate în dureri (Romani 8:22), se face părtașă la libertatea slavei copiilor lui Dumnezeu, și va fi așa cum Ziditorul a rânduit-o să fie din prima clipă: bună foarte“.

(Facebook, Ioan Bădiliță)

Cum a ajuns „celebru“ Sfântul Sisoe cel Mare?

„Zis-a avva Sisoe: caută-L pe Domnul și nu căuta unde locuiește“

Nu cred că există cineva care a crescut cu desenele animate ori cu filmele din ultimii 20 de ani, care să nu fi auzit, cel puțin în trecere, expresia cu valoare de maximă mirare: „Sfinte Sisoe!“. Numele pare exotic, iar gândul ne duce spre un sfânt pomenit în Occident ori doar spre un personaj inventat. N-am putea crede că în miezul cinematografiei moderne și mai ales în traduceri de la noi este pomenit un sfânt ortodox, și încă unul de pateric... Da, chiar dacă am auzit prima dată despre Sfântul Sisoe în filme și în desenele animate, acesta nu este doar un personaj, ci este un Sfânt al Bisericii creștine din primele patru secole. O persoană istorică, și nu un personaj.

Așa cum ne adeverește sinaxarul zilei de 6 iulie, Sfântul Cuvios Sisoe cel Mare a trăit într-una dintre mănăstirile pustiului egiptean, la începutul secolului al IV-lea. A fost continuatorul unei mari tradiții monastice, lăsate moștenire de către Sfântul Antonie cel Mare. La puțin timp după moartea Sfântului Antonie, pe când pustiile Sketis și Nitria începeau să fie populate cu mulți tineri care doreau să devină călugări, părintele Sisoe s-a hotărât să meargă într-un loc mai liniștit, în care să-și trăiască viața doar pentru Dumnezeu. A intrat în pustie și nu a mai ieșit de acolo timp de 72 de ani. 72 de ani în dragostea lui Dumnezeu și în rugăciune pentru întreaga lume!

Chiar dacă era foarte căutat pentru cuvântul său înțelept, Sfântul Sisoe a preferat întotdeauna calea simplității. Nu avea învățături mari ori teologice, ci cuvinte simple, legate de viața sa sărăcăcioasă. După 72 de ani de pustie, Patericul a memorat 52 de apoftegme, adică întâmplări și cuvinte înțelepte ale Sfântului Sisoe cel Mare. Din toate reiese simplitatea și claritatea opiniei sale despre viața creștinească. Pentru a înțelege gândirea și modul perceperii vieții creștine de către Sfântului Sisoe, vom reda trei din cele mai importante mărturii rămase despre sfinția sa:

* „Un frate a întrebat pe stareț, pe fericitul Sisoe, zicând: *Ce voi face, părinte, căci am căzut în păcat?* Starețul a răspuns: *Scoală-te, fiule, și te vei mântui.* Zis-a fratele: *Dar, după sculare, iarăși am căzut.* Starețul a zis: *Scoală-te iarăși.* Fratele i-a zis: *Apoi, până când va fi căderea și scularea mea?* Starețul a răspuns: *Până ce sfârșitul te va ajunge și te va găsi ori în cele bune, ori în cele rele. Deci, totdeauna se cade să petrecem în sculare, ca întra-aceea să ne ajungă sfârșitul“.*

* „Unui frate, făcându-i-se strâmbătate de către alt frate, a venit la avva Sisoe și i-a zis: *Mi s-a făcut strâmbătate de cutare frate și eu voi să-mi fac izbândă.* Iar bătrânul îl ruga, zicând: *Nu, fiule, ci lasă mai bine la Dumnezeu izbânda.* Iar el zicea: *Nu voi înceta, până nu voi face izbândă.* Și a zis bătrânul: *Să ne rugăm, frate!* Și sculându-se, a zis bătrânul: *Dumnezeule, nu mai avem trebuință de Tine ca să porți grijă pentru noi, căci noi ne facem*

izbânda noastră. Deci, aceasta auzind fratele, a căzut la picioarele bătrânului, zicând: Nu mă mai judec cu fratele, iartă-mă!“

* „Se spune despre avva Sisoe Tebeul că, după ce ieșea de la biserică, îndată se repezea la chilia sa, pășind iute și asemănându-se cu unul care fugea. Iar unii din cei ce-l vedeau că făcea aceasta, ziceau: drac are. Dar el, făcând lucrul lui Dumnezeu, nu lua aminte la cei ce vorbeau despre el“.

Chiar dacă spiritualitatea creștină a dorit și a scos în evidență mai mult minunile Sfântului Sisoe, peste veacuri numele său a rămas în legătură cu bucuria de a trăi viața în mod simplu.

Se pare că în filmografie numele Sfântului a intrat prin popularizarea unei opere a americanului George Thomas Stokes (1843-1898) - nimic altceva decât un roman brodat pe viața Sfântului Egiptean. Ideea centrală a operei occidentale este legată de invocarea Sfântului în caz de nevoie, romanul povestind modul în care Sfântul a salvat cinci copii din mâinile diavolului. Sisoe avea o soră, mamă a șase copii, dintre care cinci au fost răpiți de către demoni. Aflând drama surorii sale, Sfântul a alergat după diavol, silindu-l să elibereze pe copii. În încheiere este invocat un testament verbal al Sfântului: „Unde se va citi povestea aceasta și va fi pomenit numele său, diavolul nu se va apropia. Eu mă fac muscă – zice duhul necurat – eu mă fac păianjen, eu mă fac ogar și toate nălucirile văzute și nevăzute și merg de smintesc femeile și iau copiii și am 19 nume... Dar unde voi găsi numele lui Sisoe, nu mă voi apropia de acea casă, la șapte mile voi fugi, nici de nimeni câți vor fi în acea casă, până va fi cerul și pământul“.

Răspândirea cărții în mediul american a făcut ca numele Sfântului să fie des pomenit – chiar dacă mulți dintre cei care îl rostesc astăzi nu realizează că Sisoe a fost o persoană istorică și nu doar un personaj de poveste. Din mila lui Dumnezeu, pe buzele actorilor celebri se rostește astăzi o rugăciune creștină răsăriteană. „Sfinte Sisoe!“ este o mărturie tainică, o amintire a unui Sfânt care a pus pe primul loc simplitatea și bucuria“.

(<https://doxologia.ro/puncte-de-vedere/cum-ajuns-celebru-sfantul-sisoe-cel-mare?>)

Parohia Vovidenia

IBAN: RO88RNCB0144166173810001 Cod fiscal: 14142722

Biserica: Galați, str. Logofăt Tăutu, nr. 24, cod poștal 800009, jud. Galați;

Capela Parohială: Galați, str. Logofăt Tăutu, nr. 24, cod poștal 800009;

Cantina parohială: Galați, str. Al. I. Cuza, nr. 31, cod poștal 800010;

Pentru programări și donații, vă rugăm să vă adresați:

Pr. Gabriel-Ioan Pelin: 0 7 5 2 7 2 3 4 5 2

Pr. Octavian Pelin: 0 7 4 0 5 4 3 5 2 4

e.mail: pelin_gabriel@yahoo.com; vovidenia@gmail.com

www.bisericavovidenia.ro